

Vasadi Péter

Fosztogatás

Mikor már
 mindent
 odaadtam, most őt is kérik.
 Nem magyarázok.
 Nem adom. Vedd el.
 Mosolyog. Néz. Vissza-
 nézek, de erőtlén.
 Órület. Pillanatról
 pillanatra szebb a
 szeme... Mik benne
 a sötét foltok? Vérmaradék.
 Azóta?... Nem mosolyog.
 Azóta, igen – mondja.
 Nem múlnak soha el?
 ...Én hagynám, de épp
 múlni nem akarnak.
 Nem értem... Nem értheted,
 mondja. Arra várnak, amire te.
 ...Meg te is, mondom pimaszul.
 Ismét mosolyog: Most már érted.
 ...Látod? Éppen ezért
 nem adhatom őt.

Ami volt, van

Visszakanyarodni az
 elejére. Mikor még
 megállított a levendula-
 illat és a harangszó.
 Az a kalimpálás, az
 az üde pontatlanság,
 ahogy a harangnyelv
 hol elérte, hol nem
 a bronzköpenyt, s nem
 titkolta a bámésznak:
 én vagyok, ki repeszti.
 Fölérek a hegyre.
 Ott látom alant, az

erdő szélén a szerény
kőbárányt, kimeszelve,
épp felesel a fenyőkkel,
mintegy dallamosan.
Pazarolta, füttyült
az időre: igen,
pökhendi vagyok,
hangjával grimaszolt,
s nevetett. S abbahagyta
hirtelenül, átjárva a
a nagy, zöld, vakító
csöndet...
Mekkora gyermekség.

Még ne

Szerelmedet
elhagyhatja esze.
Katatonná válhat.
Még itt van, de
észleled, elfele tart.
Ki a szeretetből,
be a szeretetbe.
Ádáz, álszent bújócska.
Becsapódik az ajtó.
Itt csönd van, fojtott
zokogás, odaát esztelen
ének, hujjogás, gátját
szakította öröm... Nem
jósolgatni kell nagyokat,
bedugott füllel – hallgatózni,
mint tolvaj érkezte előtt.
Tedd le a fegyvert.
...Hogy megjön, bizonyos.